MISSA EN LA SOLEMNITAT DE TOTS ELS SANTS
HOMILIA DEL PAPA BENET XVI

Basílica de Sant Pere
Dimecres 1 de novembre de 2006

El Papa va introduir la celebració i l'acte penitencial amb aquestes paraules:

Benvolguts germans i germanes, avui contemplem el misteri de la comunió dels sants del cel i de la terra. No estem sols; estem envoltats per un gran núvol de testimonis: amb ells formem el Cos de Crist, amb ells som fills de Déu, amb ells hem estat santificats per l'Esperit Sant. Que el cel s'alegri i la terra exulti! El gloriós exèrcit dels sants intercedeix per nosaltres davant el Senyor; ens acompanya en el nostre camí cap al Regne i ens estimula a mantenir el nostre esguard fix en Jesús, Senyor nostre, que vindrà en la glòria enmig dels seus sants.

Benvolguts germans i germanes:

La nostra celebració eucarística s'ha iniciat amb l'exhortació "Alegrem-nos tots en el Senyor." La litúrgia ens convida a compartir el goig celestial dels sants, a viure la seva alegria. Els sants no són un petit estol d'escollits, sinó una munió innombrable, vers la qual la litúrgia ens exhorta avui a elevar la nostra mirada. En aquesta munió no tan sols hi ha els sants reconeguts de forma oficial, sinó també els batejats de totes les èpoques i nacions, que s'han esforçat per complir amb amor i fidelitat la voluntat divina. De la majoria d'ells no coneixem ni el rostre ni el nom, però amb els ulls de la fe els veiem resplendir, com astres plens de glòria, en el firmament de Déu.

Avui l'Església celebra la seva dignitat de "Mare dels Sants, imatge de la ciutat celestial" (A . Manzoni), i manifesta la seva bellesa d'Esposa Immaculada de Crist, font i model de tota santedat. Certament, no hi falten fills díscols i fins i tot rebels, però és en els sants on reconeix els seus trets característics, i precisament en ells troba l'alegria més profunda.

A la primera lectura, l'autor del llibre de l'Apocalipsi els descriu com "una multitud tan gran que ningú no l'hauria poguda comptar. Eren gent de totes les nacions, tribus, pobles i llengües" (*Ap* 7,9). Aquest poble comprèn els sants de l'Antic Testament, des del just Abel i el fidel patriarca Abraham, els del Nou Testament, els nombrosos màrtirs de l'inici del cristianisme i els beats i sants dels segles successius, fins als testimonis de Crist del nostre temps. A tots els uneix la voluntat d'encarnar en la seva vida l'Evangeli, sota l'impuls de l'etern animador del poble de Déu, que és l'Esperit Sant.

Però, "de què serveix la nostra lloança als sants, el nostre tribut de glòria i aquesta solemnitat nostra?" Amb aquesta pregunta comença una famosa homilia de sant Bernat per al dia de Tots Sants. És una pregunta que també es pot plantejar avui. També és actual la resposta que el sant hi dóna: "Els nostres sants –diu– no necessiten els nostres honors i no guanyen res amb el nostre culte. Per la meva banda, confesso que, quan penso en els sants, sento com s'abrusen dins meu uns grans desigs" (*Discurs* 2: *Opera Omnia Cisterc.* 5, 364 i seg.).

© Copyright 2006 - Libreria Editrice Vaticana. Traducció al català: G. Genescà

Aquest és el significat de la solemnitat d'avui: en contemplar l'exemple lluminós dels sants, suscitar en nosaltres el gran desig de ser com els sants, feliços per viure prop de Déu, en la seva llum, en la gran família dels amics de Déu. Ser sant significa viure prop de Déu, viure en la seva família.

Aquesta és la vocació de tots nosaltres, reafirmada amb vigor pel Concili Vaticà II, i que avui es torna a proposar de manera solemne a la nostra atenció.

Però, com podem arribar a ser sants, amics de Déu? A aquesta pregunta es pot respondre en primer lloc de forma negativa: per ser sants no cal fer accions iobres extraordinàries, ni posseir carismes excepcionals. Després ve la resposta positiva: cal, abans de res, escoltar Jesús i seguir-lo sense descoratjar-se davant les dificultats. "Si algú es vol fer servidor meu –ens exhorta–, que em segueixi, i s'estarà on jo m'estic. El Pare honorarà els qui es fan servidors meus." (*Jn* 12, 26).

Qui es fia d'ell i l'estima amb sinceritat, com el gra de blat sepultat a la terra, accepta de morir a si mateix, perquè sap que qui vol guardar la seva vida per a si mateix la perd, i qui es lliura, qui es perd, troba així la vida (cf. *Jn* 12,24-25). L'experiència de l'Església demostra que tota forma de santedat, àdhuc seguint camins diferents, passa sempre pel camí de la creu, el camí de la renúncia a un mateix.

Les biografies dels sants presenten homes i dones que, dòcils als designis divins, han afrontat a vegades proves i sofriments indescriptibles, persecucions i martiri. Han perseverat en el seu lliurament, "vénen de la gran tribulació –com es llegeix a l'Apocalipsi– i han rentat els seus vestits amb la sang de l'Anyell i els han quedat blancs" (*Ap* 7, 14). Els seus noms estan escrits en el llibre de la vida (cf. *Ap* 20, 12); la seva estada etern és el Paradís. L'exemple dels sants és per a nosaltres un estímul a seguir el mateix camí, a experimentar l'alegria de qui es fia de Déu, perquè l'única veritable causa de tristesa i infelicitat per a l'home és viure lluny d'ell.

La santedat exigeix un esforç constant, però és possible a tots, perquè, més que obra de l'home, és sobretot do de Déu, tres vegades sant (cf. *Is* 6,3). A la segona lectura l'apòstol sant Joan observa: "Mireu quina prova d'amor ens ha donat el Pare: Déu ens anomena fills seus, i ho som!" (*1 Jn* 3,1). Per tant, és Déu qui ens ha estimat primer i en Jesús ens ha fet fills seus adoptius. En la nostra vida tot és do del seu amor. Com quedar indiferents davant un misteri tan gran? Com no respondre a l'amor del Pare celestial amb una vida de fills agraïts? En Crist se'ns va lliurar totalment a si mateix, i ens crida a una relació personal i profunda amb ell.

Per tant, com més imitem a Jesús i romanem units a ell, tant més entrem en el misteri de la santedat divina. Descobrim que som estimats per ell de manera infinita, i això ens impulsa a estimar també nosaltres als nostres germans. Estimar implica sempre un acte de renúncia d'un mateix, "perdre'ns a nosaltres mateixos", i precisament això ens fa feliços.

Ara passem a considerar l'evangeli d'aquesta festa, l'anunci de les Benaurances, que fa poc hem escoltat ressonar en aquesta basílica. Diu Jesús: "Feliços els pobres d'esperit, els qui ploren, els humils, els qui tenen fam i set de justícia, els compassius, els nets de cor, els qui treballen per la pau, els perseguits pel fet de ser justos" (cf. *Mt* 5,3-10). En realitat, el benaurat per excel·lència és només ell, Jesús. En efecte, ell és el veritable

© Copyright 2006 - Libreria Editrice Vaticana. Traducció al català: G. Genescà

pobre d'esperit, el qui plora, l'humil, el qui té fam i set de justícia, el compassiu, el net de cor, el qui treballa per la pau; ell és el perseguit pel fet de ser just.

Les benaurances ens mostren la fisonomia espiritual de Jesús i així manifesten el seu misteri, el misteri de mort i resurrecció, de passió i d'alegria de la resurrecció. Aquest misteri, que és misteri de la veritable benaurança, ens convida a seguir Jesús i així el camí que porta vers ella.

En la mesura que acollim la seva proposta i la seguim, cadascú amb les seves circumstàncies, també nosaltres podem participar de la seva benaurança. Amb ell l'impossible resulta possible i fins i tot un camell passa per l'ull d'una agulla (cf. *Mc* 10,25); amb el seu ajut, només amb el seu ajut, podem arribar a ser perfectes com és perfecte el Pare del cel (cf. *Mt* 5,48).

Estimats germans i germanes, entrem ara en el cor de la celebració eucarística, estímul i aliment de santedat. Ben aviat es farà present de la manera més sublim Crist, el cep veritable, al qual, com sarments, es troben units els fidels que són a la terra i els sants del cel. Així serà més íntima la comunió de l'Església que peregrina pel món amb l'Església triomfant en la glòria.

Al Prefaci hem proclamat que els sants són per a nosaltres amics i models de vida. Invoquem-los perquè ens ajudin a imitar-los i esforcem-nos per respondre amb generositat, com van fer ells, a la crida divina.

Invoquem especialment Maria, Mare del Senyor i espill de tota santedat. Que ella, tota santa, ens faci fidels deixebles del seu fill Jesucrist. Amén.

© Copyright 2006 - Libreria Editrice Vaticana. Traducció al català: G. Genescà